

El Triangle Carlí

Seleccions de la
Comarca Carlina
Pro Fides
Supra Montes

Quousque tandem abutere, Democratia, patientia nostra? Quamdiu nos etiam furor iste tuus eludet?

CRÒNIQUES INFERNALS

Resum del publicat:

El brigadier Antoni Borges, que fou capturat pel coronel Niubó, és afusellat a Cervera. Davant el piquet d'execució es mostra tranquil i arrogant, però en l'últim moment és pertorbat pel record de la incompetència i beneiteria del seu fill Josep. A les portes de la mort, proposa perdre la seva ànima per fer del Borgetes un home.

Un cop crivellat per les bales dels cristins, es troba en un estrany estat de levitació i transfiguració, fora del seu cos.

La condemnció de n'Antoni Borges o l'errar fantasmagòric d'un pare (2)

Era evident que ningú no podia gipar l'Antoni Borges; del que no estava tan segur era de si era viu o mort, i és que en aquest tràngol tothom és novell.

Els soldats marxaren arrencant darrera el seu oficial. Un caporal i quatre mossos d'esquadra s'acostaren al cadàver, que jeia a terra enmig d'un bassal de sang, i li donaren la volta. No feia pas gaire mala cara, vist el tracte rebut. En un moment s'omplí la plaça de gent badoca i tafanera que volien veure el cos del brigadier legitimista.

El campanar de Santa Maria començà a tocar a morts; diligentment s'hi afegiren totes les altres campanes cervelines. Aquell campaneig li produí una curiosa sensació de satisfacció, perquè el considerava un homenatge envers ell.

Un cop va caure la nit els mossos el carregaren en un carro, el portaren fins al cementiri i l'enterraren. Sepultades les seves restes l'envaí una agradable tranquil·litat.

Ja de matinada encara vagava pel carrer major quan topà amb un ésser estrafolari. Vestia una brusa negra satinada amb un ample cinturó, uns pantalons molt ajustats no amagaven un voluminós "paquet", al cap hi portava una diadema de plata, tenia un masclet al mentó i unes anarborades banyes, al darrera una cua molt gruixuda arribava fins a terra.

-On vas, Antoni? -va dir amb veu gutural-

-Qui sou vós?, que em coneixeu? -contestà el nostre heroi-. D'on heu sortit amb aquesta fila?

-Què passa amb el meu aspecte? -va preguntar el personatge carnavalesc, i continuà: Sóc Satan, el rei dels inferns.

Borges no es va poder estar de riure, tot i que no havia parat atenció en el fet que aquell extravagant subjecte l'havia talaiat.

L'enigmàtic individu es va empenyar molt i va posar una cara com si empenyés fort amb el ventre. De sobte es va oir un so com el d'una llufa i tot seguit es flairà una pestil·lent pudor de sofre.

-Està bé, et crec -va dir convençut el militar carlí-. Però no hi tornis. -Amb interès interrogà: Què m'ha passat? Què hi faig, aquí? Què he de fer?

Ara, ja assossegat i amb un aire de distinció, el sobirà dels diables explicà: -Ara la teva ànima em pertany, tu tindràs la condició d'espectre fins que no hakis complert l'altra part del tracte, em refereixo a allò de fer del teu fill un home. Ningú no et pot veure ni sentir excepte el teu primogènit-

I amb to imperatiu va prosseguir: -Ja pots començar a treballar, i de pressa. En temps de guerra les ànimes es desvaloritzen ràpidament.

-D'acord, però com atraparé el meu noi? A peu? -pidolà el guerriller-

L'àngel caigut sacsejà el cap com quan, tot i que esperem que ens demanin alguna cosa per a la qual ja tenim solució, posem cara de sorpresa. Es ficà els dits índexs de les mans a la boca, féu un xiulet eixordador. D'una cantonada sortí al trot l'esquelet d'un cavall. -Aquí tens, té les mateixes qualitats que tu.

-Sembla famèlic... -es va queixar el fantasma-

-Sí, però no se te'l menjaran les mosques -li replicà amb cinisme-

I després del renill d'aquell quimèric equí s'endinsaren en la foscor de la nit, al galop.

(Continuarà)

Professor Ximenes del Ossobucco

Els diàlegs de Mossèn Torrabadella

El rector de la Universitat de Cervera esperava que en Francisco Tadeo Calomarde tornés de la seva quotidiana passejada.

L'ex-ministre de Ferran VII s'havia establert a Tolosa de Languedoc des de la mort del monarca, moment que considerà que era el més adequat donada la seva compromesa situació. Des de França havia ofert els seus serveis al "Legítim", però el "Pretendent" no acceptà la seva col·laboració. Ara tractava desesperadament de conciliar-se amb la regenta, Maria Cristina, i si no, que Don Carles s'hi repensés. Ja li era ben igual el bàndol, volia a qualsevol preu tornar a la política.

Es sorprengué de trobar-se amb mossèn Torrabadella; malgrat tot, fàcilment iniciaren una entusiasmada discussió.

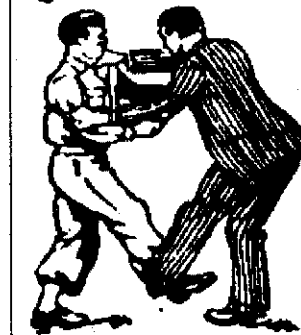
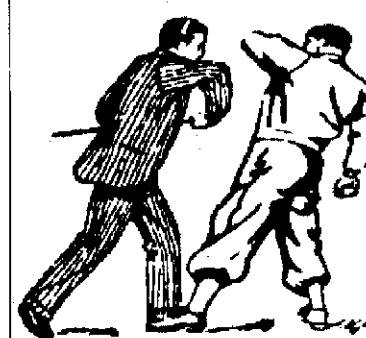
-He sentit a dir que voleu tornar a la política...

-És possible. He fet algunes gestions, però no n'he tret res en clar.

-També he sentit rumors de la vostra falta de fidelitat.

-Ja veig, mossèn, que teniu ganes de tocar-me els pebrots. Jo mai no em vaig comprometre amb cap causa, i sembla que no tinc lloc en cap dels bàndols que es disputen el futur polític d'Espanya.

-Vós potser ho heu oblidat, però la vostra decidida actitud davant la Infanta Lluïsa Carlota us apropà a la nostra causa.

-Ja he dit més d'una vegada que "mans blanques no ofenen". Jo vaig ésser un home imprescindible per al rei Ferran, però tal i com anaven les coses em vaig veure la pedregada a sobre. Maria Cristina havia de recórrer al suport liberal si volia que la seva filla cenyís la corona; i si ells entraven al govern, haurien de rodar caps, i un seria el meu.

-Doncs precisament en aquesta situació, per què us voleu reconciliar amb la regenta?

-Ja ha passat un temps prudencial; ara fins i tot els més extremistes han comprovat que no existeix un govern liberal, ni tan sols no és possible aquella política diluïda que practicava el meu col·lega Cea Bermúdez. Són termes contraposats, liberalisme i govern, i el despotisme il·lustrat és una temeritat. Tot això ja ho sabia, i per això vaig clausurar universitats i vaig implantar escoles de tauromàquia. I és que jo, que sóc d'origen humil, us puc assegurar que no calen pas gaires estudis ni títols per governar un país, però sí que s'ha de ser un bon "torero", cal veure-les venir, no tenir por, arrambar-se al brau, no dubtar mai, i matar d'una estocada, ni que t'enfrontis amb una dolça dama com Na Lluïsa Carlota de les Dues Sicílies. Les dones són unes diableses en la política, però si les femelles són el trumfo, doncs caldrà "arrastrar".

El Col·lega de la Veritat

D'AQUELLA REINA DE L'ANTIGOR QUE PASSÀ PER LA PEDRA ADHUC L'APUNTADOR

D'Isabel, la segona, se'n sap que de soldat, rei o cavaller no n'hi hagué tres, ni dos, ni cap que no els esmolés el samaler.

La culpa potser és del Francesc, ja que es veu que era marica. Veritat és que, amb el foc encès, quan això d'aquí pica, doncs pica.

Diuen també llengües viperines que, baixant-se les calces avall, cavaller que no fos a les letrines era follat damunt del cavall.

I li cantava aquesta cançó:
"Prou que es mou aquest vil idiota, però per a major frustració a la meva figa no s'hi nota".

S'abraçava doncs al seu cavall, tot cridant bavosa des de sota:
"Ja la té prou grossa l'animal, però la meva figa no ho nota".

També ens ha deixat escrit la Història que cent soldats revolcats per terra, vivien calents moments d'eufòria, en comptes de combatre a la guerra.

Noranta-nou serien a sota, perquè, si no, és que no s'entén.
L'altre la hi ficaria a la boca:
"Pdrou que cds bdel·luguen aquetds centd, pedò la medva fdiga do no nodta".

Zorrilla